

PZ SANDŽAČKIH GRADOVA

SJENIČKE SUDBINE

LIJEČENJE U JAREĆOJ KOŽI

"Mislio sam, star sam čovjek, riko me neće dirati, kad ono... Ne znam kako je moje srce sve ovo izdržalo. Kao da su tenkovi presli preko mene", kaže šezdesetdvogodišnji Mustafa Džigal iz sela Trijebine. U Stanici policije u Novom Pazaru zadržan je i fizički zlostavljan više od deset sati.

Kad stariji ulazi valja se bar s mesta pomjeriti –običaj je u našem narodu. Za starije je rezervisano i najbolje mjesto za sofom. Stariji se propuštaju u redu, za hleb, mlijeko, za kartu. Njima se ustupa mjesto u autobusu, vozu, tramvaju. Prema starijima odnosimo se s posebnim poštovanjem. Kod njih odlazimo za savjet. Od njih se učimo mudrosti.

Uobičajeno je da se stariji nikad ne biju. No, dešava se i to. 9.05. maja ove godine u SUP-u Novi Pazar pretučen je 62-godišnji Mustafa Džigal iz sela Trijebine, opština Sjenica. Od zadobijenih povreda liječio se uvijen u prijesnu (svežu) jareću kožu. Bio u bolnici i još se nalazi na liječenju. Fizički povrijeđen, psihički i moralno dotučen. Iako oronuo, još uvijek ponosan i jak.

"U sjenički SUP prvi put, po pismenom pozivu, javio sam se 26. aprila 1994. godine. Nisam znao ni zbog čega, ni zašto me traže, ali, javio sam se", priča Mustafa Džigal. Sporo i tiho govori. Ne može ni da sedi, ni da stoji. "Najlakše mi je kad ležim", kaže. "Bio je to tek početak svih mojih muka", nastavlja priču. "Nakon tog poziva tražili su me još nekoliko puta. Dolazio sam i svaki put se uredno javljao mada bilo kakvih razloga za moje privodenje i saslušavanje nije bilo. Da sam kom šta skrivio bilo bi mi lakše. Ovako, nit znam što me zovu, nit što hoće od mene.

"U SUP-u sam zadržan u prosjeku dva, tri, a nekad i čitavih deset sati dnevno. Nisu me bili. Psivali su i prijetili mi. Pitali su me za nekakvo oružje. Navodno, donosili su mi ga "sinovi kamionina iz Bosne", a ja ga, kao, dijelio. "Čebi si ostavio šmajser i snajper", govorili su mi. Nisam znao šta i o čemu pričaju. Odgovarao sam da me to uopšte ne interesuje i da ni o kakvom oružju ne znam ništa. "Ja sam star čovjek, nemam ništa niti mi šta treba. Kuća mi je bez vrata, nemam za to a kamo li za nešto drugo", govorio sam im. "Kako nemaš, majku ti turšku, donesi bar nešto", drali su se, pljujući me u lice. Kao čovjek osjećao sam se duboko ponižen i povrijeđen. "Što tako da razgovaraju sa mnom, što sam im uradio", pomislio sam.

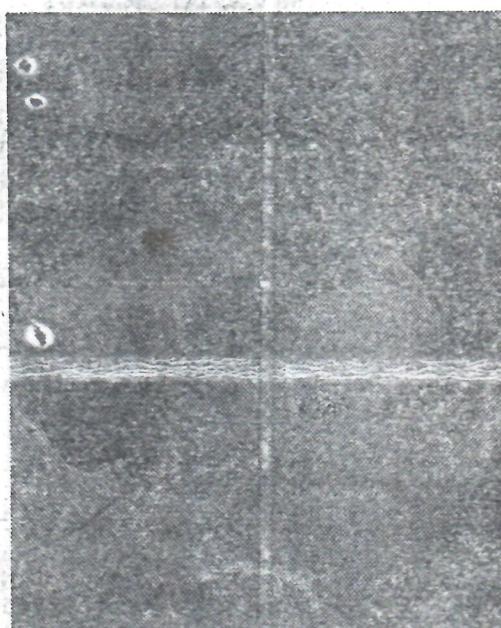
Pitali su me još ko mi je dolazio iz SDA kao i to ko me je posjećivao sa strane (prošle godine, u prolazu kroz Trijebine, posjetila me je Misija KESS-a za Sandžak, ne sjećam se ko je bio). "Šta je, ne valja ti ova Jugoslavija, da je Tito odnijeli bi te već na nosilima", prijetili su mi.

"Znaš ti kog imas"

"Iz Sjenice mi je uručen poziv i na log da se javim u SUP Novi Pazar u ponedjeljak 9. maja 1994. godine, u 8 sati izjutra, soba broj 25."

Otišao sam u Novi Pazar. Šta sam znao, nisam ni slutiti mogao da će mi se šta ovako desiti. Haj, ja sam star čovjek, niko me neće dirati. Kad ono...", duboko uzdiš Mustafa. "Samo malo da se odmorim", kaže.

"U Pazaru sam se javio u SUP nešto prije časne, inspektoš Kartličiću. "Teš li ti gazda Mustafa", upitao me je. "Mustafa jesam, gazda pisam", odgovorio sam mu. "Znaš li ti zašto smo te doveli, za šta smo te zvali?", pitao me je, "ti imas veliko oružje?" "Nemam ja ništa", odgovorio sam kratko. Odmahnuo je glavom i rekao mi da izđem u hodnik i sačekam malo.

Izašao sam i seo na jednu klupu. Nakon pet minuta izašao je i rekao mi da uđem. "Je li, nemaš ti ništa", upitao me je. "Nemam, sigurno", odgovorio sam. "Dobro, razbradi se, skini kaput. Šta si se toliko obukao kao da se plašiš nečega. Skinu i čizme", naredio je.

Skinuo sam kaput i čizme i rekao mu "nisam se ja uplašio, nego, snijeg je pao gore do koljena, jedva sam sišao, hladno je, kako se neću obući". "Aha", nasmijao se on. Rekao mi je da koljenima stanem na stolicu. Uradio sam to. Uzeo je palicu, prišao mi i onda me počeo udarati. Uđarao me je palicom po tabanima sve dok nisam pao sa stolice. Ne znam ni sam koliko me je puta udario. Znam samo da sam kukao.

Kad sam pao sa stolice on me je nogom udario u predjelu kuka. Opsovavši mi turšku majku, povukao me je za jaknu i ispravio me. "Pruži ruke", uslijedila je naredba. Ispružio sam ruke, dlancovima prema gore. On je opet uzeo palicu i počeo me je udarati po dlancovima. Kad bime udarao činilo mi se nebesa se sa zemljom sastavljaju, toliko je boljelo. Kukao sam od bolesti a on je psovao (turšku majku). "Dje je oružje", pitao je. "Namam ja nikakvo oružje, sem da vas lažem da nemam". "Mene da lažeš, mamu ti", pa me opet ubi, i sve tako.

S vremenom na vrijeme bi me pustio da se malo odmorim, pet-deset minuta, pa opet batine. Bio me je pesnicama u stomak, po slabinama, bodimice pendrekom u grudi. Ni sam ne znam gdje već nije. Cijelog dana, sve do devet naveče. "Dok ti dovedem sina pričaćeš ti", govorio mi je, "znaš ti kog imaš".

U međuvremenu je ulazio još jedan od inspektora, mislim da je to bio Rosić. "Što ne ustanes, ovo je načelnik", rekao mi je Karličić kad je ovaj ušao. Ovaj me nije bio, niti me je šta ispitivao.

Nešto prije devet sati pitali su me da li imam kod koga da noćim u Pazaru.

"Dobro bi bilo da noćis tu na klupi pa da se sutra opet javis", govorili su mi. Potom su se nešto dogovarali i onda me pustili.

S velikim naporom i ljudom sam izašao iz SUP-a. Taksijem sam se odbacio do džamije gdje sam srećo jednog rođaka koji me je uzeo na noćenje. Cijelu noć stavljali su mi hladne obloge i so i crni luk, svuda po tijelu bile su modrice.

U utorak sam stigao kući. Zaklali su jedno jare, sderali mu kožu. Skoro dva dana proveo sam uvijen u tu jareću kožu. Nisam mogao da ustanem. Ništa nisam jeo. Teško sam disao.

"U srijedu sam se obratio lijekaru. Uputili su me na interno odjeljenje gdje sam bio punih pet dana. Primio sam i infuziju nakon čega mi je malo laknulo. Iz Sjenice sam upućen na hiruško odjeljenje u Novi Pazar. Sve me boli. Ne znam ni sam kako sam sve to pretrpio, kako je sve to moje srce izdržalo. Kao da su preko mene prolazili i gazili tenkovi s ja opet živ. Ne znam. Neka nam svima Bog pomogne", kaže Mustafa. "Nije mi žao mene, nego sad hoće djecu da mi diraju. Prijete im. Nije im dosta što su ih makli s posla, no hoće i ovo". Iz starčevih očiju zalještače dvije velike suze, velike kao sva njegova muka. "No, Bog će nama pomoći", završava sa uzduhom.

Muhedin FIJULJANIN

KRŠENJA - JUGOSLAVIJA
YUGOSLAVIA

REGATNI

100

СУЧАКА 56310

ЦИРАК МУСТАФА

СЕЛО ТРЕБИНА КОС

СЈЕНИЦЕ

РАШКА ОБЛАСТ

РБИЦА

ЭК
ЭК

Српска четничка организација - „Војвода Павле Ђуровић“

ХАЛО Мустафа Мухомарџине, Нију ти најку јебем. Јебем ти све твоје турско чито имам у земљи и твој земљи. Сепак ти се је највију куран неку и неситу. Јебем ти све по финацијару Пута Уската Балијо и ти највију фракај тиће Турције и имам храброст да се и до слоготим балијским новинама да си ти и чврсај турадајте у Србији.

Моја мајка првачине у Србији као је у твојим Срби не бавило најку није јебем. Турску је највећу бедовиту тије турска мајка у Турску као тици Србима и ми подврим Србима.

Хлеб са српске земље Невиши у Колубарском Србије а да кошти све би српско чинило Е тићем Балијо мајку није јебек извесјанију турско-турчанску турску, док живе Срби. Нико ће кога и скочији видети Србима а ти мајка Штитара и Балије.

Срби ЧЕТНИЦИ Нешено дављенији да Турске Србите ровере по највију свеју земљу Србији и врлој Пори спољног послушништва СПАРТИ.

Женский четнический СВЕТНИЧКА КАМА

ДРУНОВИЋ ЂЕНОВА
БЕГИЋ ЈУРАКЕ А
ЈУРАКА У Србији
НИГДА БИТИ НЕЋЕ

ԱՆԻԼԱԴՐԾ ԲԱՄԱԿԻՑԵՍ ԱՅՆԾ

Aegean

ΕΣΑΒΑΛΙΑΡΟΒÉOB

СИРТ ТИ ТУРЧИНЕ Курчие

Причины и способы изучения
Психологии Технологии

Дорогой Ти брзо и супрого.

Небесн чётнлық (СМРТ)

ШЕШЕЉ, АРКАН
Бог Боге

СИРТ Алији ИЗНЕТБЕГОВИЧ
- " СУДИ УГВАНИЧУ
ОСЕТИНСКИЙ НАБРАХИЧУ РУГОВЦ!